

Arrest

nr. 300 296 van 19 januari 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. EL MOUDEN
Emiel Banningstraat 6
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 6 juli 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 31 mei 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 11 juli 2023 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 november 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 december 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. SAFI, die loco advocaat A. EL MOUDEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. LOYENS, die loco advocaat A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker betreedt op 5 augustus 2015 via Motril, Spanje, het Schengengrondgebied. Hij is in het bezit van zijn paspoort voorzien van een door de Franse autoriteiten afgeleverd Schengenvisum.

1.2. In België dient verzoeker in de periode 2017-2022 dertien aanvragen in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in functie van zijn grootmoeder met de Belgische nationaliteit. Telkens wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Een laatste weigeringsbeslissing dateert van 12 januari 2023. Deze wordt verzoeker ter kennis gebracht via aange-

tekende zending, waarvan bericht wordt nagelaten op 19 januari 2023. Verzoeker haalt de zending niet af.

1.3. Op 31 mei 2023 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte aan verzoeker van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit bevel wordt verzoeker op 6 juni 2023 ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“De heer, die verklaart te heten

Naam: [K.]

Voornaam: [Y.]

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: [...],

Nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Zie motivatie beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden - bijlage 20 dd. 21.01.2023. De beslissing werd aan betrokkene betekend op 12.04.2023. Er werd geen beroep ingesteld tegen deze beslissing, waardoor de beslissing inmiddels definitief is.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Betrokkene verblijft immers langer dan de in artikel 6 van dezelfde wet bepaalde termijn.

Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene is geen sprake. Voor wat het gezins- en familieleven betreft: het verblijfsrecht in het kader van gezinshereniging kon keer op keer aan betrokkene niet worden toegestaan, betrokkene kreeg reeds 13 weigeringsbeslissingen betekend alsook een voorafgaand bevel. De afhankelijkheidsrelatie ten opzichte van referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene voldoet ontegensprekelijk niet aan de voorwaarden om het verblijfsrecht te kunnen uitoefenen, derhalve kan hij niet in België verblijven en hoort het illegaal verblijf van betrokkene te worden opgemerkt. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Het gezins- en familieleven kan gelet op voorgaande elementen geen beletsel vormen voor het nemen van huidige beslissing. Het staat betrokkene uiteraard vrij om contacten te onderhouden met zijn in het Rijk verblijvende familieleden via moderne communicatiemiddelen en/of periodieke bezoeken. Het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het verblijfsrecht niet kan worden bekomen en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.”

1.4. Verzoeker dient op 6 juni 2023 voor de veertiende keer een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in functie van zijn grootmoeder met de Belgische nationaliteit. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie beslist op 12 juni 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en stelt hierbij vast dat verzoeker in het kader van zijn veertiende aanvraag geen nieuwe elementen naar voor heeft gebracht.

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft op 8 augustus 2023 een “synthesememorie” aan de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) toegestuurd.

De Raad merkt op dat de beroepsprocedure voor de Raad inquisitoriaal van aard is, waaruit onder meer volgt dat de mededeling van processtukken op vraag van de griffie gebeurt en niet op eigen initiatief van de partijen.

Daarnaast dient er op te worden gewezen dat verzoeker ervoor heeft geopteerd om een beroep tot nietigverklaring gepaard gaande met een vordering tot schorsing in te dienen tegen de bestreden beslissing. Het indienen van een synthesememorie is enkel voorzien in het geval van een zuiver beroep tot nietigverklaring of voor zover een beroep tot nietigverklaring gepaard gaande met een vordering tot schorsing niet in korte debatten wordt behandeld. Indien de Raad oordeelt dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen kunnen worden behandeld omdat het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist, is niet voorzien in de mogelijkheid tot het neerleggen van een synthesememorie. Dit volgt uit een samenlezing van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de artikelen 39/68 en 39/81 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Gelet op het voorgaande en waar – zoals volgt uit de verdere bespreking – blijkt dat huidig beroep in korte debatten kan worden behandeld, dient de door verzoeker op eigen initiatief toegestuurde “synthesememorie” ambtshalve uit de debatten te worden geweerd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 7, eerste lid, 2°, 40bis, 40ter, 42, § 1 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het hoorrecht en van het algemeen rechtsbeginsel “*audi alteram partem*”.

Hij verstrekt de volgende toelichting bij zijn middel:

“Eerste onderdeel

[...] De beslissing tot verwijdering dd. 31.05.2023 verwijst naar artikel 7, lid 1 Verblijfswet:

« 2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan het overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd; »

Aldus vermeldt de beslissing als wettelijke basis artikel 7, lid 1, 2° Verblijfswet.

Vermits verzoeker reeds een bevel kreeg op 29.01.2016 is huidige maatregel totaal overbodig, daar het eerdere bevel niet vernietigd werd en zijn uitvoerbare kracht behoud.

[...] Daarenboven schendt de bestreden beslissing de rechten van verdediging en de procedure regels van gezinshereniging.

Overeenkomstig artikel 52 Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende toegang tot het grond-gebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen zal de aanvraag onderzocht worden door de Minister of zijn gemachtigde. Er is een termijn voorzien van zes maanden.

[...]

Daarnaast moet worden geduid dat, gelet op de bewoordingen van artikel 52, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, dit artikel erop is gericht om de vreemdeling die een verblijfsaanvraag indient de mogelijkheid te geven aan te tonen dat hij voldoet aan de in de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter en 41 van de Vreemdelingenwet voorziene voorwaarden.

De bestreden beslissing schendt dit artikel door er een bevel wordt gegeven zonder dan de verzoeker de mogelijkheid te geven aan te tonen dat hij voldoet aan de in de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter en 41 van de Vreemdelingenwet voorziene voorwaarden.

Nergens in de wet staat dat het feit date en persoon al eerdere aanvragen heeft ingediend een voldoende reden is om de nieuwe aanvragen niet te behandelen en direct een bevel om grondgebied te verlaten te geven.

Artikel 42, § 1, van de vreemdelingenwet stelt dus als algemene regel dat een erkenning van het recht op verblijf van meer dan drie maanden dient te gebeuren binnen de zes maanden volgend op de datum van de indiening van de aanvraag en dat de Koning de voorwaarden voor de erkenning en de duur van het verblijfsrecht bepaalt.

Verzoeker diende in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Europese Unie, een aanvraag in tot afgifte van verblijfskaart voor verblijf van meer dan drie maanden. Tijdens de aanvraag werd er een bevel om het grondgebied te verlaten uitgevaardigd. Dit zonder de procedure regels te respecteren en zijn aanvraag te beoordelen.

Er wordt overgegaan tot het geven een bevel om het grondgebied te verlaten zonder de procedure voorgeschreven voor gezinshereniging te respecteren. De specifieke termijnen voor de behandeling van de aanvraag en de specifieke procedure worden niet gerespecteerd.

Het is geen argument dat hij al eerder aanvragen heeft ingediend. De wet stelt immers geen limiet op het indienen van aanvragen gezinshereniging.

Bijgevolg is er dan ook een schending van artikel 40bis en 40ter Verblijfswet.

Tweede onderdeel

[...] Artikel 62, §2 Verblijfswet luidt als volgt:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. De feiten die deze beslissingen rechtvaardigen worden vermeld, behalve indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten.” Aldus moet de administratieve beslissingen met reden omkleed zijn.

[...] Ook artikelen 2 en 3 Motiveringswet bepalen dat de beslissingen uitgaand van de overheden zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd. Artikel 2 Motiveringswet stelt dat administratieve beslissingen *“uitdrukkelijk”* moeten worden gemotiveerd. Dit wil zeggen dat de beslissing niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan het werd genomen. Artikel 3 van dezelfde wet stelt dat zulke beslissingen op een *“afdoende”* wijze gemotiveerd dienen te worden. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Een motivering is pas afdoende wanneer ze duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is. (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *“Draagwijdte van de formele motiveringsplicht”* in I. OPDEBEEK en A. COOLSAET (eds.), *Formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, die Keure, 2013, (129) 151-162.

De formele motiveringsplicht verplicht immers de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Dit is kennelijk niet gebeurd. Een motivering die slechts rekening houdt met bepaalde elementen in een dossier en niet met andere fundamentele elementen, is niet afdoende.

[...] De term *“afdoende”* bevestigt door de rechtspraak van de Raad van State, vereist dat de deugdelijke motivering meer is dan een loutere abstracte en vormelijke stijlfomule. De motivering moet pertinent zijn. Dit wil zeggen dat de motivering duidelijk te maken moet hebben met de beslissing. Daarenboven moet ze draagkrachtig zijn. Dit betekent dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. De motivering moet de betrokkene ook in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen. In die zin dient de afdoende motivering in concreto beoordeeld te worden (R.v.St., nr. 22.896 van 01.02.1983; R.v.St., nr. 76.565 van 21.10.1998; R.v.St., nr. 43.259 van 09.06.1993; R.v.St., 43.852 van 12.08.1993; R.v.St., nr. 43.556 van 30.06.1993).

Met de term *“afdoende”* wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid bijvoorbeeld beschikt over een discretio-naire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlfomules inhouden, dienen tevens te worden vernietigd. (RvS 14 april 1995, nr. 52.909; RvS 20 september 1993, nr. 44.141; RvS 9 december 1998, nr. 77.502; RvS 18 december 1998, nr. 77.732; RvS, 1 december 1997, nr. 83.771; RvS 4 april 2000, nr. 86.567; RvS 12 oktober 2000, nr. 90.169)

De motivering moet in dit opzicht draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat zij voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing. (RvS 12 oktober 2007, nr. 175.719; RvS 24 september 2008, nr. 186.486.)

[...] In casu is deze motivering niet afdoende daar er geen rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van de zaak en daar de beslissing gebaseerd is op verkeerde feiten. Uit de bestreden

beslissing blijkt duidelijk dat de individuele situatie van verzoeker niet werd onderzocht. Bijgevolg werd dan ook de zorgvuldigheidsplicht niet in acht genomen.

De beslissing schendt dan ook zowel formele als materiele motiveringsplicht. Ook is het evenredigheidsbeginsel niet geëerbiedigd.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurs-handelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur. Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld.

Derde onderdeel

[...] Overeenkomstig het algemene rechtsbeginsel “Audi alteram partem” moet iedere overheid die overweegt een maatregel te nemen die de belangen van het betrokkene negatief beïnvloedt, hem uitnodigen om zijn argumenten te doen gelden alvorens die beslissing te nemen.

Inzake stelt artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (Eigen nadruk):

“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;

.....”

Aldus heeft eenieder het recht om steeds gehoord te worden alvorens tegen hem een nadelige individuele beslissing wordt genomen.

Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §. 81; HvJ 5 november 2014, C166/13, Mukarubega, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §'n 30 en 34).

[...] Verder heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie in het arrest M.M. van 22 november 2012 verwezen naar artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie om de draagwijdte van het hoorrecht te bepalen, dat als algemeen Uniebeginsel van toepassing is op interacties tussen de nationale administraties en bestuursorganen.

Zo maakt het recht om te worden gehoord integraal deel uit van verdediging en is naar Belgisch recht een algemeen rechtsbeginsel. Naar Belgisch recht dient verwezen te worden naar het beginsel “audi alteram partem”.

Het houdt in dat de verzoeker op nuttige en effectieve wijze zijn standpunt kan kenbaar maken gedurende de administratieve procedure en dit voor het nemen van een beslissing die zijn belangen nadelig kan beïnvloeden. Dit recht beoogt te verzekeren dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden.

Het doel ervan is de verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste de mogelijkheid te bieden individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten. Om een miskennis van het hoorrecht aan te tonen, moet aannemelijk gemaakt worden dat indien men was gehoord, een andere beslissing had kunnen worden genomen (RvS 27 september 2021, nr. 14.593; HvJ 18 december 2008, C349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, 37). Tevens houdt dit recht in dat de overheid met de nodige aandacht kennisneemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50).

[...] Verzoeker werd niet gehoord.

In casu is er aan verzoeker niet de mogelijkheid gegeven om gehoord te worden.

De bestreden beslissing schendt dan ook het hoorrecht.

[...] Overigens had verzoeker, indien hij opgeroepen en verhoord was geweest door de Dienst Vreemdelingenzaken, elementen kunnen doen gelden die van aard waren om op de tussen te komen beslissing een invloed te hebben.

Het betreft elementen in verband met onder andere:

- Zijn blanco strafregister. Hij is nooit veroordeeld geweest voor strafbare feiten, en vormt bijgevolg geen gevaar voor de openbare orde,
- Hij is nooit op een illegale wijze tewerkgesteld in België,

Indien verzoeker de kans had gekregen om gehoord te worden, had hij zijn belangen kunnen verdedigen en zou gezegd hebben dat hij nooit in België gewerkt heeft.

Dat het niet honoreren van deze verplichting kan leiden tot de vernietiging van de beslissing voor zover de bestuurde elementen had kunnen aanreiken die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden.

De bestreden beslissing dient derhalve te worden vernietigd.

Uit wat voorafgaat vloeit dus voort dat door verzoeker niet te hebben gehoord voor het nemen van de bestreden beslissing, de tegenpartij de wettelijke bepalingen en beginselen geïnviseerd in het middel heeft geschonden, o.m. art. 41, § 2 van het Handvest, het algemeen rechtsbeginsel middel audi alteram partem en de wettelijke bepalingen en beginselen i.v.m. de formele motiveringsplicht.”

3.2. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze is genomen. In de bestreden beslissing wordt de juridische grond geduid op basis waarvan verzoeker bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten, met name artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Verder wordt gemotiveerd dat verzoeker langer op het Schengen-grondgebied verblijft dan de in artikel 6 van deze wet bepaalde termijn. Verweerder verwijst naar zijn beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden van 21 januari 2023 en stelt vast dat verzoeker niet in beroep is gegaan tegen deze beslissing waardoor deze beslissing definitief is. Vervolgens wordt uitdrukkelijk gemotiveerd inzake de elementen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, in het bijzonder het gezins- en familieleven van verzoeker en de aanwezigheid van zijn familieleden in België, onder wie zijn Belgische grootmoeder. Verzoeker krijgt een termijn van 30 dagen om vrijwillig uitvoering te geven aan het bevel.

Er moet worden aangenomen dat verzoeker voldoende werd geïnformeerd over de juridische en feitelijke overwegingen die tot de bestreden beslissing hebben geleid, zodat hij hiertegen op nuttige wijze in rechte kan opkomen. Verzoeker geeft er overigens in zijn middel blijk van kennis te hebben kunnen nemen van de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, waar hij hiertegen inhoudelijke grieven ontwikkelt.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in de voormelde wetsbepalingen wordt niet aangetoond.

3.3. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel, en het hiermee samenhangende evenredigheidsbeginsel, worden verder slechts geschonden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Deze beginselen worden slechts geschonden wanneer het oordeel van het bestuur tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.4. Verzoeker wordt bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

[...]

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.”

3.5. Verzoeker vindt de bestreden beslissing overbodig omdat hij reeds het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten van 29 januari 2016 dat nog steeds uitvoerbaar is. Hiermee vermag hij evenwel geen onwettigheid bij het nemen van de bestreden beslissing aan te tonen.

3.6. Verzoeker betoogt vervolgens dat de bestreden beslissing zijn rechten van verdediging en “*de procedure regels van gezinshereniging*” schendt. Hij doelt op de door hem op 6 juni 2023 ingediende – veertiende – aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in functie van zijn Belgische grootmoeder. Hij wijst op de artikelen 42 van de Vreemdelingenwet en 52 van het Vreemdelingenbesluit die een behandelingstermijn van zes maanden voor deze aanvraag voorzien en stelt dat hij niet de kans heeft gekregen om aan te tonen dat hij voldoet aan de voorwaarden voor gezinshereniging. Hij betoogt dat het gegeven dat hij reeds verschillende eerdere aanvragen indiende geen reden is om hem hangende zijn meest recente aanvraag, en zonder deze te behandelen, bevel te geven om het grondgebied te verlaten.

Met voormeld betoog gaat verzoeker er evenwel aan voorbij dat de bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten dateert van 31 mei 2023, terwijl hij pas op 6 juni 2023 zijn nieuwe aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie indiende. Er is dus geen sprake van dat verweerder hangende zijn nieuwe aanvraag tot gezinshereniging besliste om hem bevel te geven om het grondgebied te verlaten. Pas naar aanleiding van de kennisgeving van het bestreden bevel diende verzoeker zijn nieuwe aanvraag in. Verzoekers betoog kan dan ook niet worden aangenomen.

Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat overeenkomstig artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet het indienen van een verblijfsaanvraag door een vreemdeling die reeds het voorwerp is van een maatregel tot verwijdering, het bestaan van deze maatregel niet aantast, maar in afwachting van een beslissing inzake deze verblijfsaanvraag, de uitvoerbaarheid van de maatregel tot verwijdering wel wordt opgeschort. Verzoekers betoog dat hij niet de kans heeft gekregen om aan te tonen dat hij voldoet aan de voorwaarden voor gezinshereniging met zijn Belgische grootmoeder is ook weinig ernstig, nu hij reeds dertien eerdere aanvragen indiende en wel degelijk kan worden aangenomen dat hij in het kader van deze aanvragen reeds op nuttige wijze voor zijn belangen is kunnen opkomen. Er blijkt alleszins ook niet dat hij in beroep ging tegen de weigeringsbeslissingen die telkens werden genomen. Nog stelde verweerder op 12 juni 2023 vast dat verzoeker in het kader van zijn veertiende aanvraag geen nieuwe elementen naar voor heeft gebracht. Ook thans kan verzoeker niet duiden welke nieuwe elementen hij in het kader van de beoogde gezinshereniging met zijn Belgische grootmoeder had willen of kunnen aanbrengen. Een voldoende belang bij zijn kritiek is zo evenmin voorhanden.

3.7. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt verder:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Dit wetsartikel vormt een omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en maakt een individueel onderzoek noodzakelijk, zodat wordt gewaarborgd dat het bestuur bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Deze

bepaling weerspiegelt hogere rechtsnormen, waaronder de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) .

Uit de motivering van het bestreden bevel blijkt dat een concreet onderzoek in het licht van de elementen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft plaatsgevonden. Verzoeker houdt onterecht voor dat zijn individuele situatie niet in rekening is gebracht. Zo kan hierin worden gelezen:

“Van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene is geen sprake. Voor wat het gezins- en familieleven betreft: het verblijfsrecht in het kader van gezinshereniging kon keer op keer aan betrokkene niet worden toegestaan, betrokkene kreeg reeds 13 weigeringsbeslissingen betekend alsook een voorafgaand bevel. De afhankelijkheidsrelatie ten opzichte van referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene voldoet ontegensprekelijk niet aan de voorwaarden om het verblijfsrecht te kunnen uitoefenen, derhalve kan hij niet in België verblijven en hoort het illegaal verblijf van betrokkene te worden opgemerkt. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Het gezins- en familieleven kan gelet op voorgaande elementen geen beletsel vormen voor het nemen van huidige beslissing. Het staat betrokkene uiteraard vrij om contacten te onderhouden met zijn in het Rijk verblijvende familieleden via moderne communicatiemiddelen en/of periodieke bezoeken. Het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het verblijfsrecht niet kan worden bekomen en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief.”

Verzoeker gaat niet concreet in op deze motieven. Hij betwist niet dat hij geen gezondheidsproblemen heeft. Evenmin houdt hij voor dat hij (minderjarige) kinderen heeft wiens hoger belang onterecht niet in rekening is gebracht. Uit de bestreden beslissing blijkt verder dat wel degelijk ook rekening werd gehouden met de aanwezigheid van verzoekers familieleden in België, in het bijzonder zijn Belgische grootmoeder. Verweerder wijst op de dertien weigeringsbeslissingen waarbij werd vastgesteld dat verzoeker niet in aanmerking komt voor gezinshereniging met zijn Belgisch grootmoeder en stelt dat een afhankelijkheidsrelatie met dit familielid niet blijkt. Verweerder acht het redelijk dat verzoeker als volwassen persoon ook een leven kan opbouwen in zijn land van herkomst en hij vanuit dit land verdere contacten kan onderhouden met zijn familieleden in België. Verzoeker toont niet aan dat enig aspect inzake zijn gezins- of familieleven onterecht niet in rekening is gebracht. Hij toont evenmin aan dat de beoordeling ter zake onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is.

3.8. Verzoeker weerlegt het motief niet dat hij langer op het grondgebied verblijft dan toegestaan en dat er bijgevolg grond was om het bevel te geven om het grondgebied te verlaten met toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Hij voert ook niet aan dat een meer voordelige bepaling vervat in een internationaal verdrag zich verzette tegen de afgifte van dit bevel.

3.9. Gelet op wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing is genomen met miskennis van de artikelen 7, eerste lid, 2°, 40bis, 40ter, 42 of 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit of van zijn rechten van verdediging in het kader van de procedure tot gezinshereniging. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheids- of het evenredigheidsbeginsel blijkt evenmin. De uiteenzetting van verzoeker laat immers niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, dat verweerder op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze tot zijn beoordeling is gekomen of dat verzoekers belangen op onevenredige wijze worden benadeeld.

3.10. Verzoeker voert nog een schending aan van het hoorrecht en van het algemene rechtsbeginsel *“audi alteram partem”*. Hij betoogt niet te zijn gehoord voor het nemen van de bestreden beslissing en dat hij, indien dit wel het geval zou zijn geweest, nog nuttige elementen had kunnen doen gelden die een invloed konden hebben gehad op de genomen beslissing. Meer concreet stelt hij dat hij nog had kunnen wijzen op zijn blanco strafregister en op het gegeven dat hij *“nooit op een illegale wijze tewerkgesteld [was] in België”* of nog dat hij *“nooit in België gewerkt heeft”*.

In zoverre verzoeker in dit verband doelt op een miskennis van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie merkt de Raad allereerst op dat uit de bewoordingen van dit artikel duidelijk volgt dat dit niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67). Verzoeker kan zich dus niet dienstig beroepen op dit artikel.

Niettemin dient te worden vastgesteld dat in zoverre verzoeker zich beroept op het recht om te worden gehoord dit recht wel integraal deel uitmaakt van de eerbiediging van de rechten van verdediging, die een algemeen beginsel van Unierecht uitmaken (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45). De Raad wijst er weliswaar op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duits-land/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). Eenzelfde geldt voor wat betreft het algemene rechtsbeginsel "*audi alteram partem*".

Met het door hem aangevoerde dat hij een blanco strafblad heeft en dat hij nooit (illegaal) heeft gewerkt in België kan verzoeker niet overtuigen dat hij tijdens een horen nog elementen had kunnen aanbrengen die een werkelijke invloed konden hebben gehad op het beslissingsproces. Hij duidt zo ook op geen enkele wijze op welke wijze deze elementen konden leiden tot een andere beslissing. De Raad benadrukt in dit verband dat uit artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet in beginsel een verplichting volgt tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, en hierop enkel een uitzondering mogelijk is voor zover een van de elementen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of hogere rechtsnormen spelen. De door verzoeker aangebrachte elementen kunnen hiermee evenwel niet in verband worden gebracht. Hij kan niet overtuigen dat hij in het kader van het horen nog enig relevant gegeven had kunnen inroepen dat niet reeds werd betrokken in de beoordeling en dat van die aard is dat dit een invloed kon hebben gehad op het beslissingsproces.

Een schending van het hoorrecht of van het algemene rechtsbeginsel "*audi alteram partem*" kan niet worden vastgesteld.

3.11. Verzoeker voert ten slotte weliswaar de schending aan van het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel, maar hij laat volledig na te verduidelijken op welke wijze deze beginselen zouden zijn miskend door het nemen van de bestreden beslissing. Deze onderdelen van het middel zijn, bij gebrek aan de vereiste toelichting, onontvankelijk.

3.12. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend vierentwintig door:

I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS